

jeg sagde før, at de indirekte Skatter gennem Tolden, siden vi fik Toldloven, ere voksede med det dobbelte fra 13 til 26 Millioner Kr. — kan det kun ske ved, at de Krav, som ere stillede fra Mindretallets Side, i alt væsentligt imødekømmes, d. v. s. Kravet om en betydelig Nedsættelse af Toldindtægterne, Kravet om en Nedsættelse af Tolden paa Livsforbrugsartiklerne og de almindelige Forbrugsgenstande, og endelig for det tredje, Kravet om en betydelig, om end meget moderat Nedsættelse i den nuværende Beskyttelse. Derom dette Tings Mindretal, Landstinget og Regeringen ikke ville imødekomme os i disse Krav omtrent i det Omfang, hvori vi her have opstillet dem, kan det ikke ventes, at der vil komme noget ud af denne Sag. Ingen bør nære Forventninger om, at vi fra vor Side ville gaa længere ned, end vi ere gaaede. Vi mene at have strakt os saa vidt, som det er os muligt, og vi mene ogsaa at have været meget moderate. Jeg tror ikke, at det fra den anden Side kan siges om os, at det er revolutionære Skridt, vi have forlangt med Hensyn til Omordningen af disse Forhold. Vi ville, som vi have sagt, ikke ødelægge nogen Virksomhed her i Landet, som har Krav paa Støtte, og som er stillet saaledes, at vi tør sige, at den dog tilvejebringer noget Udbytte gennem det Arbejde, der udfoldes i den, men vi ere paa den anden Side heller ikke bange for at komme til at berøre saadanne Virksomheder stærkt, naar det maa stønnes af alle Parter, hvis man vil være oprigtig, at det er saa langt fra, at disse Virksomheder ere et Samfundsgode, at de tværtimod ere noget ganstke andet.

Der kunde endnu være enkelte Bemærkninger, som jeg kunde have Øyst til at gøre til de Udtalelser, som ere faldne fra adskillige andre Medlemmer, men jeg har sagt, at jeg vilde tale en Time, og da den nu er gaaet, og jeg ved, at der er Længsel efter, at man begynder at fatte sig i Korthed, vil jeg for mit Bedkommende foreløbig ikke længere lægge Beslag paa Tingets Tid.

R. Jensen: Jeg vil begynde med at sige, at jeg ikke har bestemt, hvor længe jeg vil tale, om det bliver en eller to Timer, men jeg har sat mig det som Opgave, at fatte mig saa kort som muligt. Jeg haaber, at det høje Ting vil forstaa, at maatte ogsaa jeg kunde have et Par Ord at føje til, hvad der allerede er sagt. Jeg skal for øvrigt bestræbe mig for ikke alt for meget at komme ind paa Gentagelser. — Der har i den Tid, jeg har taget aktiv Del i det politiske Liv, været Bestræbelser oppe for at

komme til en Revision af vor Toldlovgivning, og man har været enig om ikke saa faa Punkter med Hensyn til den Retning, hvori en saadan Revision skulde gaa. Man er jo almindeligvis vant til at høre, dels her i Tinget, dels ude paa Bælgermøderne og paa Valgdagene, at det, man maatte kræve ved en Toldrevision, er en Lettelse af Tolden paa Livsforbrugsartiklerne eller paa almindelige Forbrugsartikler og en Forhøjelse af Tolden paa Luksusvarerne, samt tillige en Nedsættelse af Beskyttelsen, hvor den viste sig at være alt for stor. Derom har man været enig fra alle Sider i Demokratiet, kun har man fra den anden Side sagt: I gaa for vidt, I ville ødelægge den Industri, der er her i Landet, og I ville ødelægge Haandværket. Vi have søgt at forsvare os derimod og have ment, at man godt kunde gaa til en passende Nedsættelse, uden at det i Virkeligheden vilde ødelægge Industrien og Haandværket. Jeg tror absolut, at dette Synspunkt ogsaa har givet sig Udslag i den Betænkning, der foreligger fra Toldkommissionens Side. Naar man altsaa har været enig om, i hvilken Retning man skulde gaa, og er kommen til at prøve, hvordan det vil tage sig ud at føre Teorien over i de praktiske Forhold, skal jeg ikke nægte, at jeg paa adskillige Punkter er bleven noget overrasket, navnlig ved de almindelige Udtalelser om en Forhøjelse af Luksustolden. Jeg maa erkende det berettigede deri, naar man virkelig kommer til at ramme Luksus saaledes, at det bliver en finansiel Indtægt for Statskassen, saa er det berettiget og fuldt ud forsvareligt, men naar man beskatter en Artikel, som i og for sig haade Flertal og Mindretal maatte være enige om, kan henregnes til Luksus, og det saa viser sig, at naar den beskattes højere, vil Statskassen faa en mindre Indtægt, end den hidtil har haft, medens en større Del af den Stat, der bliver lagt paa den, gaar i Fabrikanternes Lomme, saa siger jeg, at en saadan Luksusstat hverken er forsvarelig eller ønskelig. Dette tror jeg altsaa er det Synspunkt, man maa have over for dette Spørgsmaal, og jeg tror ogsaa, man vil finde, at det gennemgaaende har været Mindretallets Stilling i den foreliggende Betænkning. Men hvorfor ere vi nu ikke i saa mange Aar naaede til en Revision af denne Lov, der griber saa stærkt ind i hele vort økonomiske Liv? Lad mig sige, hvorfor jeg tror, man ikke er kommen dertil! Grunden er den, tror jeg, at de Krav, der ere rejste ude i Befolkningen og med Rette kunne rejses, ikke have gjort sig gældende med fornøden Styrke. Hvorfor? Fordi, den store